

ΑΠΟ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΩΝΙΚΑ

ΜΟΝΕΖ, Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

Το μυστηριώδες πανδοχείο. Ο ξενόδοχος και η γυναίκα του. Τι απέκαλυψε η πυρκαϊιά του πανδοχείου. Η εξαφάνισις του Λεγκέν. Μια φρικώδης δολοφονία. Ο Μονέζ και τα κωποδωμάτα του. Ο τρέμος των χωρικών. Τα βασανιστήρια των θύματων. Τα γλέντια του τρομερού ληστήρα. Λεηλασίες άγρεπαύλων. Τα κοσμήματα της κόρης του πανδοχέως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο τρομερός Μονέζ (Σκίτσο καμωμένο λίγες στιγμές πρό της έκτελέσεώς του).

γυναίκα ήταν νέα και όμορφη και ο άνδρας της, που ήταν εύρωστος και ψηλός, φαινόταν εύθυμο και αγαθό παλληκάρι. Το βλέμμα του όστος ήταν σκληρό και φρυγιάλο, τα χείλη του λεπτά, κι έφερε στο όριστερό μάγουλο μία πλατεία ούλη. Όνομαζόταν — όπως έλεγε τουλάχιστον στους κατοίκους των περιχώρων — Λεγκέν.

Το πανδοχείο του δεν άργησε ν' αποκτήσει μεγάλη πελατεία, και ο ιδιοκτήτης του, για να το επιπλώσει και να το στολίσει, εξέδουε άσυλλο γίγιστα. Μά, μολονότι ούτε καυγάδες γίνοντοισαν σ' αυτό, ούτε πολυθόρυβα γλέντια, είχε αποκτήσει ει κακή φήμη.

Μία μέρα του χειμώνα, μία τρομερή θύελλα είχε ξεσπάσει κι ένας κερκανός, πέφτοντας πάνω στο πανδοχείο, προκάλεσε πυρκαϊιά σ' αυτό. Οι χωρικοί των περιχώρων έτρεξαν άμέσως για να βοηθήσουν στην κατάσβεσι της φωτιάς, όταν έξαφνα είδαν το Λεγκέν, καθάλλα πάνω σ' ένα άλογο να φεύγει κατάρχοντας προς τη διεύθυνσι του Μπαβιά. Τόν ρώτησαν τότε που πηγαίνει, κι αυτός, χωρίς να σταθή καθόλου, τους είπε ότι θα ξαναγύριζε. Μά, από την ημέρα εκείνη, ούτε τον ξαναείδαν πειά.

Η γυναίκα του, που είχε μείνει χωρίς άσυλο και χωρίς χρήματα, πήγε και ζήτησε άσυλο από το δήμαρχο του Λοκινιόλ, ο όποιος πράγματι της έπροστάτευσε. Ένωμεταξύ, οι χωρικοί, καθώς έψαχναν σ' άδειρία του άποτερωθέντος πανδοχείου, ανέκαλύψαν, μέσα σ' ένα ύπογειο, ένα αυδερένιο κωδύπιο με τά οικοσημα της άρχοντικης οικογενείας ντε Παλαμπέν. Τό άνοιξαν και βρήκαν μέσα πολλά κοσμήματα μεγάλης αξείας. Όταν έρώτησαν τη γυναίκα του Λεγκέν για την προέλευσι του θησαυρού αυτού, εκείνη έκράτησε άπόλοιο σιωπή κι άρχισε να κλαιή.

Μά, έπειτα από λίγον καιρό, βλέποντας ότι ο σύντροφός της δεν ξαναγύριζε πειά, όμολόγησε ότι ο Λεγκέν δεν ήταν σύζυγός της αλλά ότι τον είχε γνωρίσει πρό ένοσ έτους στη Δουγκέρχη, και, επειδή τον άγάπησε, τον είχε άκολουθήσει. Άπό την περασμένη του ζωή — καθώς ελεε — δεν ήξερε τίποτε. Υπομιαζόταν μόνο πώς ήταν ληστής.

Μετά την αποκάλυψι της αυτή, ο δήμαρχος της έτοποθέτησε ως πληρέτρια στην άγροικία ένός πλουσίου γαιοκτήμονος. Μά ένα βράδυ ξεφαιρίστηκε μυστηριωδώς. Άρχισαν άμέσως να την άναζητούν. Τέλος εύρηκαν σε μία ρεμματιά τό πτώμα της φριχτά παραμορφωμένο. Αύ-

τός που την είχε σκοτώσει, και ο όποιος ήταν άσφαλώς ο Λεγκέν που τό έκανε αυτό για να την έκδικηθή για την όμολογία της, είχε συντρίψει κρυολεκτικώς τό κεφάλι της με μία μεγάλη πέτρα...

Δέν έπέρασαν πολλές ημέρες μετά τό τρομερό αυτό έγκλημα και, μία νύχτα, μία συμμορία ληστών εισέβαλε στην άγροικία του πλουσίου χωρικού Παμπρούκ, σ'τά περιχώρα της Άλλης. Οι λησται έπιασαν άμέσως τον ιδιοκτήτη της έπαύλεις και τη σύζυγο του και, κείνοντα τά πόδια τους στη φωτιά, τους άνάγκασαν να όμολογήσουν που είχαν κωμμένα τά χρυμάτα τους. Έτσι οι λησται κατώθησαν να κλέψουν μία περιουσία δόλόκληρη από έκάτο χιλιάδες λίβρες. Όπως όμολόγησαν τά θύματα, στο πρόσωπο του άρχηγού των ληστών είχαν άναγνωρίσει τον πανδοχέα Λεγκέν.

Άπό τότε ή ληστείες και ή δολοφονίες διεύγοντο ή μία την άλλη στην περιοχή του Αλώ. Άρχηγός των ληστών ήταν ο Λεγκέν, ο όποιος τώρα όνομαζόταν με τό πραγματικό του όνομα, Μονέζ. Μόλις ή γυναίκες άκουγαν τό τρομερό αυτό όνομα σταυροκοπιόντουσαν και οι άνδρες έσκυβαν τό κεφάλι τους.

Ο Μονέζ έδειχνε πώς δεν έφοβόταν κανένα. Παρουσιαζόταν παντού, πήγαινε σ'τά πανηγύρια των χωριών, χόρευε με τις κοπέλλες κι έκανε μεγάλα γλέντια σ'τά πανδοχεία και σ'τις ταβέρνες που είχαν καλό κρασί. Διασκεδάσε τους χωρικούς με διάφορα ταχυδακτυλογραφικά παιχνίδια, τους έκανε τον έγγαστορίμθο και έμμεϊτο τις φωνές όλων των πωλιών. Τις ημέρες όμως της δουλείας γίνονταν άγνώριστος. Φορούσε ψευτική γενειάδα, ψεύτικα μαλλιά και άλλαζε τό χρώμα του. Στις έπαιρησεις του δειχνόταν σκληρός, κινικός, άδυσάφωτος, ένώ στην άλλη του ζωή ήταν εύθυμος και γλεντιές.

Κάθε φορά που γίνονταν γνωστό στην περιφέρεια ότι μία άκομη άγροικία είχε γυμνωθή από τους ληστας και ότι οι έννοικιοι της είχαν βρεθή δεμένοι, φιομενίοι, άρρωτηριασμένοι κι άλλες φορές, ο Μονέζ, για τον όποιον όλος ο κόσμος ήξερε πώς ήταν ο άυόμοος του έγκληματος, έφτανε σ'τό γετονικώτερο πανδοχείο και μιλούσε στους χωρικούς, που έτρεμαν από τό φόβο τους, για τη νέα αυτή ληστεία, άπιδιδόντας την σ' ένα φανταστικό συγγενή του που είχε τ' όνομά του. «Δέν θα τον πιάσουν ποτέ αυτόν τον άθλιο!» έλεγε... Πλήρως κατόπιν τά πιστά όλων κι έφενγε γελώντας ειρωνικά.

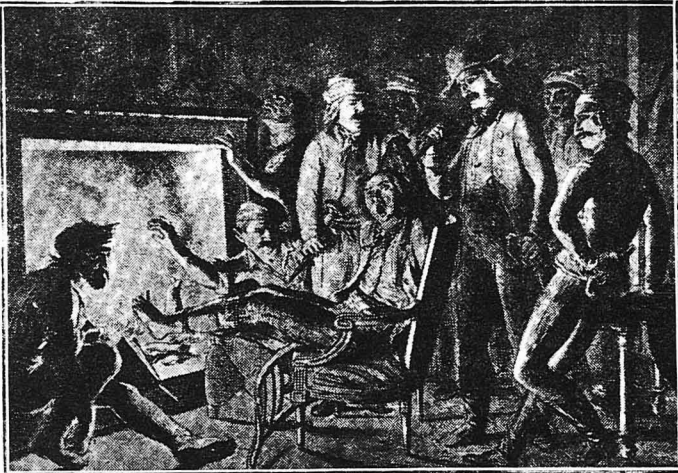
Στό Μονέζ άρεσε πολύ να παίζι τό ρόλο της Θείας Προνοίας. Σχετικό μ' αυτό ελεε και τό έπεισόδιο που θα σας διηγηθούμε παρακάτω.

Μία νύχτα του Νοεμβρίου του 1795, οι λησται παρεβίβαν τις πόρτες της άγρεπαύλεις κάποιου πλουσίου χωρικού, όνομαζομένου Άντωνίου Πολυαίσι και μίχαν μέσα. Άφου έδεσαν όλους τους έννοικιοι της χειροπόδαρα, έγδισαν τον ιδιοκτήτη της και, βασανίζοντάς τον μ' ένα πυρωμένο σίδερο, τον άνάγκασαν να τους όμολογήσει που είχε κωμμένα τά χρυμάτα του και τά κοσμήματά του. Όταν ο ύπηρέτης της άγρεπαύλεις κατώθησε να ξεφύγη και να τρέξει στό κωδωνοστάσιο της γετονικής εκκλησίας και να σημάη την κινδυνο, οι λησται είχαν ξεφαιρίσει, παίροντας μαζί τους όλη την περιουσία του Πολυαίσι.

Έπειτα από δύο μέρες, ο Μονέζ παρουσιαζόταν στο πανδοχείο του Καρούμπλ, όπου έκανε ένα μεγάλο γλέντι. Σε μία στιγμή, ή κόρη του πανδοχέως, ή όποια έπρόκειτο να παντρευτή έπειτ' από λίγον καιρό, παραπονιόταν ότι δεν θα είχε στό γάμο της ένα περιδέραιο να περάσει στό λαυμό της κι ένα βραχιόλι να περάσει στό χέρι της.

— Δέν έχω λεπτά, έλεγε, για να τό αγοράσω... Μονάχα απ' τον ουρανό μπορώ να έλπιώ ότι θα μου πέσουν...

Την ημέρα του γάμου, ένας άγνωστος παρουσιάστηκε στο πανδοχείο του Καρούμπλ, φέροντας ένα κουτί σκαλισμένο, τό όποιο άπόθεσε άπάνω στον πάγκο.

Πώς ή συμμορία του Μονέζ έβασάνιζε τά θύματά της

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο νεαρός ποιητής και ο εκδότης. Ένας νέος που έχει ποιηθεί στην μεγαλοφυΐα του. Στο σπίτι του Καρόλου Νοντιέ. Δευμιά και Ουγκώ. Η πατρική του ιστορικού δράματος. Η πλύστρα του Ουγκώ και η ασπρόρουχα του. Ο καλόβολος δήμαρχος Κλεμανσώ. Η λατρεία του ποιητού προς τα έργονια του. Η κατάρτησις της θανατικής ποιητής, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά το 1815, ένας ποιητής, νεαρώτατος ακόμη και έντελδος άγνωστος, παρουσιάστηκε μία μέρα σ' έναν εκδότη του Παρισιού και τον παρεκάλεσε να του εκδώσει τα ποιήματά του. Ο εκδότης του άπάντησε, όπως άπαντούν συνήθως όλοι οι εκδότες σ' αυτές τις περιστάσεις, ότι οι καιροί ήσαν άσχημοι, ότι οι στίχοι δεν πουλιόντουσαν κτλ. κτλ.

Μά ο νεαρός ποιητής τον διέκρινε με θάρρος και του είπε : — "Έχετε άδικο να μου τ'ά λέτε αυτά... "Αν μου εκδώσετε τώρα τα ποιήματά μου, θα σάς υπογράψω ένα συμβόλαιο, δια το όποιου θα παραχωρήσω σε σάς την έκδοσι και όλων των άλλων έργων που θα γράφω στο μέλλον... Μη μου άνηθήτε, γιατί αυτό θα ήνε το ίδιο σάν να διάσχετε την τύχη σας.

— Ελάθε πολύ καλός, κύριε, άπάντησε ο εκδότης χαμογελώντας ειρωνικά.

— Είμαι καλός περισσότερο ίσως άπ' ό,τι φαντάζεσθε, γιατί είμαι μία μεγαλοφυΐα, πράγμα που έσείς δεν τ'ο πιστεύετε τώρα, μά που τ'ο μέλλον θα τ'ο αποδείξη...

Και, λέγοντας αυτά, ο νέος ποιητής άποσε τ'α χειρόγραφα του και βγήκε από τ'ο βιβλιοπωλείο. Ο εκδότης, στον όποιον είχε κάνει κάποια έντύπωση ο τόνος της φωνής του νέου και ή βεβαίωσις με την όποια μίλιωσε, σκέφτηκε για μία στιγμή. "Έπειτα έστρεψε πίσω του για να τον προφτάσση... Μά ο νεαρός ποιητής είχε εξαφανιστή πειά... Φέλετε τώρα και τ'ο όνομά του ;... "Ήταν ο Βίκτωρ Ουγκώ..."

Την πρώτη φορά που ο Βίκτωρ Ουγκώ εγενμήθηκε στο σπίτι του συγγραφέως Καρόλου Νοντιέ, (την εποχή εκείνη ήταν ακόμα μαθητής), δείχτηκε τόσο καλός συνουατιμών, ώστε ή γ. Νοντιέ του άπεθύνησε τ'α συγγραφήνά της.

— "Ο κύριε, της άπάντησε ο μαθητής με άφέλεια, ήνε αλήθεια πως στενοχωριόμουν σήμερα λίγο... Μά θα φάω πολύ περισσότερο όταν σάς γνωρίσω καλύτερα..."

Μία μέρα ο Άλεξάνδρος Δουμιά συνάντησε στο δρόμο τον Βίκτωρα Ουγκώ, ο όποιος κρατούσε στα χέρια του μία εφημερίδα.

— "Ακούσ' εκεί ! τ'ο φώναξε ο συγγραφέως του «Ερνάν». Ένας παληοδημοσιογράφος γράφει εδώ μέσα ότι ο Βινύ έπενήσθη πρώτος τ'ο ιστορικό δράμα !..."

— Τόν ήλίθη ! τ'ο άπάντησε ο Δουμιάς. Πώς τ'ο γράφει αυτό, στη στιγμή που όλος ο κόσμος ξέρει πως τ'ο έπενήσθη εγώ !... Κόκκαλο ο Ουγκώ.

Κατά την εποχή της πολιορκίας του Παρισιού από τούς Γερμανούς, ο Δήμαρχος του θου διαμερίσματος της πόλεως έλαβε μία μέρα την ακόλουθη έπιστολή :

«Κύριε Δήμαρχε, Είμαι έτοιμος και πρόθυμος, χάριν της άμύνης του Παρισιού, να ύποστώ κάθε θυσία και να πεθάνω της πείνας και τ'ο κρύου. Μά μου ήνε αδύνατον να μην άλλάζω τακτικά ποναίμωσ.

Γ' αυτό, κύριε Δήμαρχε, σάς συνιστώ την πλύστρα μου και σάς παρακαλώ να την διευκολύνετε σε ό,τι σάς ζητήση.

Β ί κ τ ω ρ Ο υ γ κ ω » . Ή η πλύστρα του ποιητού εξήγησε τότε στο Δήμαρχο ότι δεν μπορούσε να πλύνη πειά τ'α άσπρόρουχα του, επειδή δεν είχε κάρβουνα.

Άμέσως ο Δήμαρχος της έδωσε προθύμια ένα σακά κάρβουνα. Φέλετε τώρα να μάθετε ποιός ήταν ο Δήμαρχος αυτός ; Ο Γεώργιος Κλεμανσώ, ο ποδ όλίγων άποθανών μέγας πολιτικός της Γαλλίας.

Ήταν άράνασθη ή λατρεία που ο Βίκτωρ Ουγκώ έστρεφε προς τ'α έργονια του έγγονα. Γ' αυτό, την εποχή που ο ποιητής είχε κηρύξει άδυσώπητο πόλεμο κατά της ποιηής του θανάτου, κάποιος φίλος του τόν ρώτησε :

— "Αν σάς σκότωναν τ'α δυό σας έγγοναία και ήν σάς διώκιζαν κατόπιν ένοχο για να δικάσετε τ'ο δολοφόνο, τί θα τόν εκάνατε ; Δεν θα τόν καταδικάζατε εις θάνατον ;"

Ο Ουγκώ, άφου σκέφτηκε λίγο, άπάντησε κατόπιν με άπλόησση : — "Όχι, θα πέθαινα εγώ !"

— Είπε, έπε στον πανδοχέα, ένα δώρο για τ'ο γάμο της κόρης σας. Τ'ο κομύ περιείχε ένα άδωματοκόλλητο περιδέραιο κι' ένα χρυσό βραχιόλι, και τήν ακόλουθη σημείωσι :

«Τ'α κομύματα πέφτουν από τόν ουδράνο γ' αυτούς που τ'α άξίζουν».

Ποτέ ή κόρη του πανδοχέα, που ήταν μία τίμα νέα, δεν θέλησε να φορέση τ'α μυστηριώδη αυτά δώρα. Όταν, έπειτα από τρία χρόνια, έγινε ή δίχη του Μονεζ, άνεγνωστού δι τ'α κομύματα αυτά άνηκαν στη γυναίκα του Άντωνίου Πολυαίω.

Ο Μονεζ, ο όποιος δεν έπίστευε ούτε στο Θεό ούτε στο διάβολο, ήταν όσώσο τρομερά δεισιδαιμόν. Τis Τρίτες και στις 13 κάθε μηνός δη ή χώρα μωροπούσε να κομμάτια ήσυχη. Τis γουσουούζικες αυτές ήμέρες ο τρομερός λησάρχος δεν εκανε καμμία έπιχείρησι. Έπίσης, όσάκις στο δρόμο του συναντούσε νεκροταφεία, άλλαζε δρόμο. Κρατούσε ακόμα επάνω του διάφορα φυλάξια, τ'α όποια δεν άποχωριόταν ποτέ.

Σιγνά ο Μονεζ κατέφευγε σε διάφορα τεχνάσματα για να μισρή και κνήν εύκολότερα τις ληστείες του. Κατά τόν Αύγουστο του 1796, μεταμριότερη σε Αυστριακό άξιωματικό, και, χτυπώντας την πύλη ενός μεγάλου πύργου στο Μπρονό, εξήγησε φιλοξενία για τ'η νύχτα. Ο έπιστάτης του πύργου — έπειδή οι πυροβολιστά άκουσάζαν — τόν δέχτηκε πρόθυμα και τόν εκάλισε στο τραπέζι του. Κατά τ'η διάδομα τόν δείτνω, ο Μονεζ άρχισε να διηγείται διάφορα κατορθώματα τών ληστών και να μαθαίνει έτσι τί προφυλαξιακά μέτρα είχαν λάθει στον πύργο εναντίον τους. Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, όλοι κομύθηκαν μέσ' στον πύργο, ο Μονεζ πετάχτηκε από τ'ο κρεβάτι του και, παραδίδοντας τ'α σινοτάρια τών έπίπλων, γέμισε τις τσέπες του από κομύματα και χρύματα.

□ □ □ ΕΝΕΝΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ □ □ □

Έπειτα, φορώντας μία καινούργια στολή τού πυροδεσπότη, πήδησε από τ'ο παράθυρο, άποσε άπ' τ'ο σταίλο τ'ο καλύτερο άλογο κι' εξαφανιστηκε στο γειτονικό δάσος.

Έπειτ' από δυό μήνες, μία πλοισία χωρική τού Έλουζ, ξήτηνε άξασφα μία νύχτα, άκούγοντας θόρυβο στην αυλή. Κύταξε άμέσως άπ' τ'ο παράθυρο της και είδε μέσ' στην αυλή της μερικά σκυλιά. Καταλαίνοντας ότι οι λησται είχαν έπιδράσει, ξήτηνε άμέσως τόν ύπρητή της.

Μά την ίδια στιγμή τ'ο παράθυρο έσπασε σε κομμάτια και τέσσερα άτομα με τ'α μούτρα μαυρομόμενα πήδησαν μέσα.

Σε μία στιγμή, ή ιδιοκτήτρια, τ'α δυό της παιδιά, οι ύπρητες και ο γέρος πατέρας της έδέησαν χειροπόδαρα.

— Έρχόμαστε, έπε τότε ο άρχηγός τών ληστών, για να κάνουμε μία θρενα μήπως κρύβονται εδώ βασιλόφρονες.

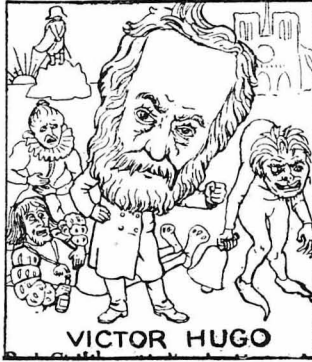
Και άμέσως άρχισαν να σπάζουν τ'α έπιπλα, άπάζοντες τ'α χρύματα, τ'α κομύματα και αυτά τ'α άσπρόρουχα άκόμη.

Ένας νεαρός ύπρητής της έπαύσε, ο όποιος κοιόταν στο σταίλο, μόλις άντελήρη την έπιδρομή, έστρεψε στο δρόμο τού χωριού και, χτυπώντας τις πόδες όλων τών σπιτιών για να ξητηνή τούς χωρικούς, φώναξε :

— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Ο Μονεζ !... Ο Μονεζ !...

Οι χωρικοί ξήτηναν άμέσως και, άφου όπλιστηκαν, έστρεξαν στον τόπο της ληστείας. Μά ήταν άργά πειά... Οι λησται είχαν εξαφανιστή !...

ΣΤΟ ΠΡΩΞΕΧΕΣ : Άλλα κατορθώματα τού τρομερού λησάρχου.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ και οι ήρωές του

ΕΝΑΣ ΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΠΟΣ ΘΑ ΠΛΟΥΤΙΣΕΤΕ

Μία τετραπέρατη Άμερικανίδα, πρῶην κατωπόλης και σήμερι εταχομυρωχός, εδμοσιουσε τελευταία ένα ειδος δωδεκαλόγου, ο όποιος περιεχει, κατά τή γνώμη της, δι τ'α χροιάζεται για να έπιτύχη στη σταδιοδρομία της μία γυναίκα.

Όσες εκ τών άναγνωστών μας ζήλειουν τ'α εταχομύρια της υπερατλαντικής όμοφύλου τών, δεν έχουν παρά να διαδύσουν τις παρακάτω συμβουλές της και να συμμορφωθούν μ' αυτές.

- 1) Όταν τελειώνης τ'η μία δουλειά, ν' αρχίζης άμέσως την άλλη.
- 2) Μη διατίθης ποτέ.
- 3) Άπόφρευε τ'α λάθη.
- 4) Μην άμφιβάλλης.
- 5) Μην περιμένης.
- 6) Έμπρός, εμπρός, εμπρός, πάντα εμπρός.
- 7) Προτιμότερο ήνε να κάνης κάτι ι παρ'ά να μην κάνης τίποτε.
- 8) Ή έργαία άνατίσσει τ'η φιλοδοξία, τ'η ενεργητικότητα, τ'η πρόδομα, τ'η δύναμη.
- 9) Ή άδράνεια ύποβοηθει τ'ην άργία και τ'ην όκνησία.
- 10) Ή έπιμενοισ παρουσιάζεται συνθηδέστερα στον έργαζόμενον παρ'ά στον άεργο.
- 11) Φρόντισε να μη κάνης άδικα ούτε ένα λεπτό της ώρας.
- 12) Όλόκληρο τ'ο μυστικό της έπιτυχίας έγκειται στις λέξεις : «έμπρός, εμπρός, εμπρός, πάντα εμπρός!».

